

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEN YANMASAN BEN YANMASAM
GİZEMLİ ADA

JAKE GYLLENHAAL

NAOMI WATTS

CHRIS COOPER

HAYAT: KURULUM GEREKTİRİR.

YENİDEN BAŞLA

DEMOLITION

8 NİSAN'DA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

fabula

FRANCHISE

BLACK LABEL MEDIA

K

blu

#YenidenBaşla

'RUHSUZLUK ÇAĞI'NI TERK EDENLER

ATTILA ÖZDEMİROĞLU SADECE BİR MÜZİSYEN OLARAK DEĞİL, SADECE YAPTIĞI ÇOK DEĞERLİ FİLM MÜZİKLERİYLE DE DEĞİL, 'UZMAN'LIK TİTRİYLE ÖNEMLİ BİRİYDİ. O YAPTIĞI İŞİ ÇOK İYİ YAPAN BİR 'UZMAN'DI. O YÜZDEN AĞIR HASTA OLDUĞU BİLİNSE BİLE ÖLÜMÜ SÜRPRİZ GİBİ sarsıcı oldu onun değerini bilen insanlar arasında.

Attila Özdemiroğlu'nun müzik kariyeri ve filmografisi şahanedir elbette. Film isimlerini hepsini bile değil bazılarını sırayla yazıp şöyle bir baktığınızda, o filmlere olan katkısının müzikten çok daha fazlasını olduğunu anlarsınız. "Arkadaş" (1974), "Endişe" (1974), "Fahriye Abla" (1984), "Adı Vasfiye" (1985), "Züğürt Ağa" (1985), "Anayurt Otel" (1986), "Teyzem" (1986), "Muhsin Bey" (1987), "Arabesk" (1989), "Aşk Filmlerinin Unutulmaz Yönetmeni" (1990), "Gölge Oyunu" (1992), "Ağır Roman" (1997), "Eğreti Gelin" (2004), "Vavien" (2009) ve daha niceleri... Bu filmleri hatırladıkça müzikleri de gelir kulağımıza, hafızamıza...

Bir kuşağın çok iyi bildiği "Yedi Kocalı Hümmüz" müzikali, bir dolu Eurovision şarkısı, tonla Sezen Aksu performansı... Sadece besteci değil, bir düzenleme sihirbazı, işinin ehli bir ses mühendisi... Attila Özdemiroğlu'nun elinin değdiği filmlere katkısını uzun uzun anlatmaya gerek yok. Her şey ortada... Sinemaya gönül vermiş herkes onun çalışkanlığını, ustalığını, tevazusunu, sevecenliğini, iyi kalpliliğini bilir, sever ve sayardı...

Yaptığı işi çok iyi yapabilen tevazu sahibi insanların giderek azaldığı, onların yerine her işi çok iyi bilen ve cehaletlerine rağmen hayli cüretkar olan insanların çoğaldığı zamanlardayız artık. Bu alçak gönüllü ustalar duygusal ve hisleriyle yaşayan ve üreten insanlardı. Çağımız ruhsuzluk çağı diye adlandırılabilir sanki... Özellikle Türkiye'de olan bitenlere baktıkça, twitter'da şöyle biraz dolaştıkça, dışarda insanların tavırlarına baktıkça, kötülüğün yükselişine şahit

oldukça Attila Özdemiroğlu gibi insanların ne kadar değerli olduğu daha çok çıkıyor ortaya.

Ömürlerinde birkaç tane dışında kitap okumamış, hiç yazı yazmamış, şiirle hiç ilgisi olmamış, bir şarkı mırıldanmamış, sadece aklına gelen küçücük duygusal bir şey yüzünden bile gözleri yaşarmamış, bir kızı/erkeği sevmemiş, doyasıya sevilmemiş, yüreği hiç üşümemiş, üşüse bile bunu hiç hissetmemiş insanların 'çoğunluk' olduğu bir zaman bu zaman... Onlara dünyanın en güzel müziğini ya da en iyi filmini yapsanız bile ulaşmanız mümkün değildir. Kalp kapakçıkları kapalı yaşıyorlar çünkü. Bakıyorlar ama görmüyorlar. Gözlerinin, kulaklarının ve kalplerinin önünden akıp geçiyor görüntüler, sesler, hissiyatlar; hiçbirisi içlerine işlemiyor. Sonsuza kadar yaşayacaklarını sanıyorlar. Oysa hepsinin mezarında "Burada adı suya yazılmış biri yatıyor" yazacak... Ne hazin... İnsan bir an için onlar adına da üzülüyor.

Yaptıkları işlere de yansıyor bu robotluk hali elbet. Duygusuz çalışıyorlar. Gözleri dolmuyor, elleri heyecan içinde çalışmıyor, kalpleri hızla atmıyor, bir şey üretmiyorlar. Ama sorsanız her şeyi doğuştan biliyorlar. Ömrünü, emeğini yaptığı işte iyi olmaya adanmış kişileri de küçümsüyorlar, hor görüyorlar; bu kadarı yetmezmiş gibi bir de onların üzerinden prim yapmaya çalışıyorlar!

Dedik ya biraz yukarıda çağımız 'ruhsuzluk çağı' diye... Ruhlu olanlar bütün bu olan bitenlerden daha çok etkileniyorlar. Çok çalıştıkları için, işlerine daha çok konsantre oldukları için daha çok yoruluyorlar. Vücutları da ruhları da kötülerinkine göre daha çok yıpranıyor...

Bu yazı henüz bitmişken yine az bulunan yetenekteki bir müzisyen olan Prince'in ölüm haberi düştü medyaya... Politikacılar, kötülük peşinde koşan sermaye sahipleri, kıskanç, habis ruhlu insanlar daha uzun yaşıyor gibi görünüyorlar... Güzel ruhlu insanlar birer birer giderken...

Oysa onlar yaptıklarıyla, uzmanlıkları ve hayata kattıklarıyla hep yaşayacak ve hiç unutulmayacaklar...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM** ERKUT TERLİKSİZ

HTML UYGULAMA BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** EBRU ÇELİKÜĞ, FIRAT ATAÇ, MÜJDE İŞİL, ŞENAY AYDEMİR, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, OLAN ÖZYURT,

KAYA ÖZKARACALAR, SUZAN DEMİR **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Kor; Kral İçin Hologram (A Hologram For The King);
Saklı; Avcı: Kış Savaşı (The Huntsman: Winter's War);
Yolculuk; Yola Geldik; Babaların Babası; Kabr-i Cin: Mühür;
Kuzular Kurtlara Karşı (Volki I Ovtsey. Beeezumnoe
Prevrashchenie); Küçük Kral (Der Kleine König Macius -
Der Film); Şeytan Papuçta.

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Christopher Lee usulü bir 'survivor': Gizemli Ada...
Okan Arpaç imzasıyla.

22 GENÇ VE MASUM

Christopher Nolan'ın edebiyat talebesiyken çektiği kısa
film: Doodlebug. Suzan Demir imzasıyla.

24 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

HITCHCOCK'UN BUGÜNE KADAR
ANLATTIĞI EN İYİ HİKAYE

WES ANDERSON
OLIVIER ASSAYAS
PETER BOGDANOVICH
ARNAUD DESPLECHIN
DAVID FINCHER
JAMES GRAY
KIYOSHI KUROSAWA
RICHARD LINKLATER
PAUL SCHRADER
MARTIN SCORSESE

Bir KENT JONES Filmi

HITCHCOCK TRUFFAUT

YAKINDA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

wearefabula.com

fabula-

ayda
pencere

artline
films

arte

cinema

m

#HITCHCOCKTRUFFAUT

KOR

YÖNETMEN Zeki Demirkubuz

OYUNCULAR Aslıhan Gürbüz,

Taner Bırsel, Caner Cindoruk,

İştar Tanrıseven

YAPIM 2016 Türkiye

SÜRE 145 dk.

DAĞITIM Bir Film

(Mavi Film-Bredok Film)

BİR İŞVEREN,
ONUN ÇALIŞANI
VE KARISI
ARASINDA KURULU
AŞK ÜÇGENİ
AKLA NURİ BİLGE
CEYLAN'IN "ÜÇ
MAYMUN"UNU
GETİRMİYOR DEĞİL.

HER FİLMİ MERAKLA BEKLENEN YÖNETMENLERİMİZDEN ZEKİ DEMİRKUBUZ, 12. SİNEMA FİLMİ "KOR" İLE EPEYDİR UĞRAŞMAKTAYDI. 1990'LARIN SONUNDA, ÇEKİMLERE BAŞLAYIP BEĞENMEDİĞİ İÇİN İMHA ETTİĞİ FİLM, 145

dakikalık bir dram olarak karşımızda. Yeni oyuncular, şüphesiz yeni bir bakış açısı... Azıcık da dedikodu yapmaya el veren bir film var karşımızda. Bir işveren, onun çalışanı ve karısı arasında kurulu aşk üçgeni akla Nuri Bilge Ceylan'ın "Üç Maymun"unu getirmiyor değil. Ama adı üstünde, dedikodu; bu da bizi fazla ilgilendirmiyor.

"Kor" üç ana karakterin etrafında geliyor. Tekstil patronu Ziya (Taner Bırsel), eski çalışanı Cemal (Caner Cindoruk) ve Cemal'in tekstil işçisi eşi Emine (Aslıhan Gürbüz) bu karakterler. Cemal ve Emine'nin tek çocukları Mete'nin kalbi delik. Ameliyata gereken parayı kazanmak için Cemal Romanya'ya çalışmaya gitmiş fakat epeydir kendisinden haber alınamıyor. Emine ise tesadüfen karşılaştığı eski patronu Ziya sayesinde Selahattin'in (İştar Gökseven) atölyesinde tam zamanlı çalışmaya başlıyor. Ziya kalp ameliyatı için gereken parayı ödüyor ve eskiden aşık olduğunu öğrendiğimiz Emine ile bir ilişki yaşamaya başlıyor. Evli ve üç çocuk babası Ziya'nın ilanı aşkı ve verdiği güven duygusuyla -belki biraz da kendini borçlu hisseden- Emine de gönlünü Ziya'ya kaptırıyor. Beklenmedik bir anda çıkagelen Cemal ise bu geçici mutluluğa gölge oluyor. Eskiden beri iş hayatındaki başarısızlıkların nedeninin Ziya olduğunu düşünen Cemal, Mete'nin ameliyat izini fark edince, Emine'ye parayı nereden bulduğunu soruyor ve cevap alamayınca dövüyor. Emine'ninse bu şiddete göz yumması büyük olasılıkla Cemal'i, tam da hiç sevmediği ve kendisini ezik hissettiği Ziya ile aldatmış olmasından kaynaklanıyor. Ziya da büyük ihtimalle duyduğu suçluluk duygusuyla Cemal'i yeni kurdukları modern tekstil atölyesinin ustabaşılığına getiriyor. Cemal'in bitmeyen paranoyası -ki haklı bir paranoya ve Emine'nin

soğukluğuyla büyüyor- hep arafta kalıyor, ta ki Emine'nin boşanmak istediğini söylediği gece Cemal'in geceleri kaldığı atölyeye Ziya'nın arabasıyla geldiğini görene dek.

“Kor” ile Demirkubuz bir kez daha alt sınıfa kamerasını çeviriyor. Üstelik öyle klostrofobik bir dünya kuruyor ki 145 dakikaya yayılan kapalı devre bir dünya bu. Bu süre boyunca Emine'nin şaşkınlık ve ürperti veren yalnızlığıyla da baş başa kalıyoruz. Ne bir akraba ne bir arkadaş ne de bir hobisi -ya da merakı, ilgisi?- olmayan ve iki erkek arasında kalması -hatta oğlunu da sayalım üç olsun- dışında hiçbir sosyalleşme emaresi göstermeyen bir karakter Emine... Onu en fazla kentin kenar mahallelerinden birindeki evine dönerken, ya da işi başında görüyoruz. Cemal'in en azından kahvede okey oynayan lümpen ama komik arkadaşı Aslan (Çağlar Çorumlu) var. Ziya da Selahattin'le arada rakı içiyor. Demirkubuz'un sinemasında aşına olduğumuz mutsuz, asık suratlı, içten içe öfkeyle kavrulan karakterler galerisinde Emine ve Cemal de yer alıyor böylece. İşçi sınıfı böyle mi gerçekten? Alt sınıf bu kadar renksiz, derinliksiz, tek boyutlu bireylerden mi oluşuyor? Bu insanların hayattan zevk aldıkları tek bir an bile yok mudur? Sık sık televizyon ekranındaki yansımalarını

gördüğümüz bu karakterlerin dünyayla tek bağı bol kanallı, anlamadıkları dillerde yayın yapıp duran televizyonları mıdır? Hiç gülmezler mi? Birbirlerini bu kadar mı sevmeler? Cinayete, şiddete bu kadar mı yatkındırlar? Haset, kıskançlık, şüphe dışında Cemal'in bir duygusu var mıdır? Varsa yönetmen bunu bizden neden gizler? Neden bu iki erkek Emine'yle kurdukları cinsel ilişkide adeta tecavüz ediyor gibidir? Emine neden dayak yer? Üst sınıf kadın erkek ilişkilerinde şiddet yok mudur? Üçüncü sayfa haberlerinin kahramanlarının sinemadaki temsili bu mudur?

Sınıfsal bakış açısını bir yana bırakırsak Demirkubuz'un insan ruhuna dair 'gösterdikleri' de bir o kadar övülesi. Bunu ilk filmlerinden beri çoktan ispatlamıştı zaten. “Masumiyet” ve “Kader” gibi başyapıtlarının yanında ilk kez bir edebiyat uyarlamasıyla karşımıza çıktığı “Kıskanmak”, insan denen karmaşanın derinlikli analizleriydi hep. “Kor”un da güçlü yönünü oluşturan bu. Cemal'in intihara teşebbüs eden Emine'yi önce ölüme terk edişi, sonra pişmanlıkla bundan vazgeçiş, filmin en sürprizli anlarını oluşturuyor. Benzer şekilde, Emine'nin intiharından sonra yumuşaması, düşünceli bir erkeğe-kocaya dönüşmesi de şaşırtıcı. Ziya'nınsa Emine'ye eşini boşayacağını söylemesi ve ona Cemal'e boşandığı gece eşlik etmesi ama ardından Cemal'den korkup karısıyla barıştıklarını ve yeniden deneyeceklerini söylemesi de beklenmedik bir tavır olarak karşımıza çıkıyor.

Filmin ağırlığını ve asık suratlılığını biraz olsun hafifleten espriler ise Aslan'dan geliyor. Ziya'nın caz ve klasik müzik çalarak çalışanlarını motive edeceğini düşündüğü atölye tarifiyle, Cemal'in telefonunda Emine'nin Eminem diye kayıtlı oluşu da atmosferi yumuşatıyor. Oyunculuklar söz konusu olduğundaysa Selahattin'in görmüş geçirmiş, kaba ama insani işveren karakterinde İstar Gökseven'in herkesten rol çaldığını belirtelim.

“Kor” Zeki Demirkubuz'un filmografisinde çok güçlü bir film değil. Tek boyutlu karakterleri, hantallığı ve özgün sayılamayacak hikayesiyle Demirkubuz sevenlerini tatmin edeceğe benzemiyor.

Üçüncü sayfa haberlerinin gazete sayfalarında daha çarpıcı etkisi olduğuyorsa bir gerçek...

Çağlar Çorumlu ve İstar Gökseven!

Aciz ve pasif kadın karakterler görmekten bıkmamız.

TEK BOYUTLU
KARAKTERLERİ,
HANTALLIĞI VE ÖZGÜN
SAYILAMAYACAK
HİKAYESİYLE
DEMİRKUBUZ
SEVENLERİNİ
TATMİN EDECEĞE
BENZEMİYOR.

Suikastçı: Dövüş ve Harmoni
DOSYA: 35. İstanbul Film Festivali

Toz Bezi • Ölümcül Oyun • Spotlight
Batman v Superman: Adaletin Şafağı
Beş Maddede Agnès Varda

+ HEDİYE AFIŞ: ÖLÜMCÜL OYUN ve YENİDEN BAŞLA

Altyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

NİSAN SAYISI BAYİLERDE

www.altyazi.net

KRAL İÇİN HOLOGRAM

ORİJİNAL ADI A Hologram
For The King

YÖNETMEN Tom Tykwer

OYUNCULAR Tom Hanks,

Alexander Black,

Sarita Choudhury, Tom Skerritt,

Michael Baral

YAPIM 2016 İngiltere-Fransa-

Almanya-ABD

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Chantier

WACHOWSKI KARDEŞLER İLE BİRLİKTE ÇEKTİĞİ “BULUT ATLASI”NDAN (CLOUD ATLAS) SONRA UFAK ÇAPTA BİR SESSİZLİĞE GÖMÜLEN TOM TYKWER, YANINA -TIPKI BİR ÖNCEKİ FİLMİNDEKİ GİBİ- ADAŞI TOM HANKS’İ KATARAK

çok satan bir romanı hayata geçiriyor. Dave Eggers’in 2012’de yayınladığı “A Hologram For The King”, amiyane tabirle bir ‘sudan çıkmış balık’ hikayesi. Öncüllerinden farklı olduğu kadar aynı tekrarlarla düşen yanları da var.

Film, tam da Tykwer’den beklediğimiz gibi görsel cambazlıklarla başlıyor. Geçmişin başarılı iş adamı Alan’ın günümüzdeki durumunu ‘buraya nasıl geldim?’ sorusu üzerinden özetleyen, Talking Heads’ten “Once In A Lifetime” eşliğindeki açılış, Suudi Arabistan’a giden uçağın havalanmasıyla nihayete eriyor. Alan, şaşaalı günleri çoktan geride kalmış, kızının eğitim masraflarını karşılamaya çalışan, başarısız evliliğinin ve iş hayatında verdiği yanlış kararların altında ezilen bir adam. Arabistan kralına sunumunu yapacağı hologram sisteminin muhtemel satışı çok şeyi yoluna koyabilecek olsa da durum sanıldığı gibi basit değil.

Romanı bizzat kendi senaryolaştıran Tykwer’in en büyük doğrusu ‘farklı diyar ve kültürün göbeğine düşen Amerikalı’ ezberlerinden kurtulup, Alan’ın kişisel yolculuğuna eğilmeye çalışması. Bu doğrunun kendi içerisinde yaratabileceği orta yaş krizi hikayesine saplanıp kalma yanı sıra ise Tykwer özelinde korkulması gereken bir durum olmaktan çok, dramı ‘naif komediye’ yaklaştıran bir avantaj gibi görünüyor.

Alan’ın kendi içinde yaşadığı gel gitleri ve varoluşsal bunalımını, sırtta çıkan kallavi beze vasıtasıyla ‘fiziksel bir karşılığa’ oturtan Tykwer, ilk etapta ‘metaforik yaklaşım kasmayı’ olarak görülebilecek bu tercihe ilerleyen dakikalarda anlam katmayı başarıyor. Alan’ın bu sebeple tanıştığı kadın doktor Zahra gidişat açısından ne

denli önem ifade ediyorsa, Suudi Arabistan’daki ilk günlerde şoförlüğünü yapan Yousef de aynı önemi atfediyor. Kabusların, uykusuzluğun, yabancı hissetmenin, bedensel ve ruhsal yan etkilerin beraberinde getirdiği iki iyi insan, beraberinde geldiklerinin ilacı oluyor.

Geriye dönüş ve rüyaları çaresizlikle değil özenle kullanan Tykwer, özellikle Alan’ın önceki firmasındaki öngörülemez düşüşünün şimdiki zamandaki izdüşümlerini verirken sağlam bir yol haritası çiziyor. Kolayca yabancı düşmanı bir gidişata sürüklenebilecek senaryo, Suudi kültürüne yukarıdan bakmaktan ziyade sınıflar ve cinsiyetleri hafif bir mizahın tehlike arz etmeyen özneleri konumuna getiriyor. Tehlikeli sulara girebilecek olmanın getirdiği yüksek düzeydeki titizlik, “Walter Mitty’nin Gizli Yaşamı” (The Secret Life Of Walter Mitty)

TYKWER’İN EN BÜYÜK DOĞRUSU ‘FARKLI DİYAR VE KÜLTÜRÜN GÖBEĞİNE DÜŞEN AMERİKALI’ EZBERLERİNDEN KURTULUP, ALAN’IN KİŞİSEL YOLCULUĞUNA EĞİLMEME ÇALIŞMASI.

benzeri sürrealist bir komedi olabileceksen romantizm ile sonuca bağlanma kolaylığını doğuruyor.

Dışarıdan bakıldığında bir araya gelmesi zor görünen iki farklı kültür bireyinin yakınlaşması her ne kadar kalpleri ısıtsa da filmin ‘merak edilen tek anı’na kısıtlı süre verilmesine ve baştan savma final bağlamasına sebep oluyor. Aynı şey Alan’ın Yousef ile ‘yol filmi’ kulvarına göz kırptığı gereksiz köy yolculuğu için de geçerli. Filmin yaklaşık 15 dakikalık kısmının amaca hizmet etmeyen bir boşlukla geçmesi, daha da fenası bu kısımdan sonra Yousef’in sırta kadem basması pek mantıklı değil.

Eldeki materyal için Amerikan halkının en güvendiği isimler arasında adı geçen, yediden yetmişe herkesin sevdiği Tom Hanks’ten daha iyi bir seçim olamazdı. Hanks, tıpkı filmin kendisi

gibi ‘üst düzey olmasa da yeterli’ bir performansla günü kurtarıyor. Yousef rolünde filmin komedi yükünü çeken ‘stand up’çı Alexander Black kayıplara karışana kadar ‘yeni keşif’ hissiyatı verirken, geçtiğimiz yıl “Burgonya Dükü”nde (The Duke Of Burgundy) beyin yakan Sidse Babett Knudsen, ana kadın karakter Zahra’yı oynayan Sarita Choudhury’den rol alıyor. “Kral İçin Hologram”, Tom Tykwer’den olan beklentileri temiz bir iş olmasıyla karşılarken, daha fazlasını isteyenler için belli oranda hayal kırıklığı ihtiva ediyor. ‘Bir dahaki sefere’ diyelim...

Frank Griebel’in görüntü yönetimindeki başarısı.

Günlük rutin üzerinden yaratılan mizah işlemiyor.

**TOM TYKWER’DEN
OLAN BEKLENTİLERİ
TEMİZ BİR İŞ
OLMASIYLA
KARŞILARKEN, DAHA
FAZLASINI İSTEYENLER
İÇİN BELLİ ORANDA
HAYAL KIRIKLIĞI
İHTİVA EDİYOR.**

SAKLI

YÖNETMEN Selim Evcı

OYUNCULAR İlhan Şeşen,

Settar Tanrıöğen, Türkü Turan,

Pelin Akil, Ümit Çırak,

Şehnaz Bölen Taftalı

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 102 dk.

DAĞITIM PinemArt-Orak

Film (Evcı Film)

EVCİ ÜÇÜNCÜ UZUN
METRAJLI OLAN
“SAKLI”DA KENDİNE
YENİ VE AKICI BİR
DİL KURARKEN,
SEYİRCİYLE
ARASINA KOYDUĞU
MESAFEYİ DE EPEYCE
AZALTIYOR.

SELİM EVCİ’NİN ÖNCEKİ UZUN METRAJLARI, “İKİ ÇİZGİ” VE “RÜZGARLAR” TEMATİK AÇIDAN BİRBİRİYLE PEK BENZEŞMESE DE SEYİRCİYLE KURDUĞU İLİŞKİ BAĞLAMINDA ORTAK VE UZUN MESAFELERE SAHİPTİ. ÖZELLİKLE DE “Rüzgarlar”... Seyirci için yönetmenin kafasını kurcalayan soruları anlamak zor değildi ama Evcı’nın bunu ifade ediş biçiminde, daha doğrusu o soruları soruş tarzında aşırı dolaylılık ve durağanlık hakimdi.

Evcı üçüncü uzun metrajlı olan “Saklı”da kendine yeni ve akıcı bir dil kurarken, seyirciyle arasına koyduğu mesafeyi de epeyce azaltıyor.

“Saklı”, ikiyüzlü ahlakçılığı farklı seviyedeki iki aile üzerinden anlatıyor. Birisi Anadolu kökenli, orta halli, gelenek-görenek fikrine bağlı Ali Bey’in ailesi. Diğer ise burjuvayı temsil eden, hali vakti yerinde, Doğu’da yaşayan bir Batılı olarak tarif edilebilecek Mahir Bey ile kızı. Doğu’ya mı yoksa Batı’ya mı ait olduğu konusunda kafası karışık; Doğu’nun ahlakı ile Batı’nın teknolojisini almayı şiar edinmiş ama ahlaksızlığın kökenini kendinde hiç aramamış bir toplumda yaşayan iki aile...

Normal şartlarda birbirlerine pek de teğet geçecek gibi görünmeyen bu iki ailenin yollarının kesişmesi, saklı ve toplum nazarında gayrı meşru ilişkiler vesilesiyle oluyor. Ali, yabancı bir kadın ile metres hayatı yaşarken Mahir’in de, kızının okul arkadaşı Duru yani Ali’nin kızı ile ilişkisi var. İki erkeğin saklı ilişkilerine dair doğrulamaları yine kendi ait oldukları sınıfa uygun. Ali, yabancı kadın ile yaşadığı ilişkiyi kendi mantığında ve dini gerekçelerle meşru görebiliyor.

Mahir ise entelektüel kimliğini ve olgunluğunu, kızı yaşındaki sevgilisinin başını döndürmek için kullanıyor. Metresi, Ali için evden kaçma ve artık arkadaş olduğu karısıyla yapamadıklarını serbestçe yaşama vesilesiyken, Duru ise Mahir için kendini genç hissetme daha

doğrusu hâlâ erkeklik liginde oyuncu olduğunu ispat etme aracı. İster Doğu ister Batı gözüyle bakılsın, iki erkek açısından da ilişkileri toplum için yasak niteliğinde.

Yönetmen, yargıyı seyirciye bırakmakla birlikte asıl mağdurun Duru olduğunu altını çiziyor. Gençliğiyle, umuduyla, aşk hakkındaki sorularıyla Duru, baba-egemen, erkek-egemen, yaş-egemen dünyanın kurbanı oluyor.

Babasına, toplum kurallarına eyvallah diyen kız kardeşinin, filmin en huzurlu karakteri olması boşuna değil. Burada bir noktaya değinmeden geçmemek gerek. “Mustang”de çiğ bir sembolizmle anlatılan bekaret kontrolü saçmalığının “Saklı”da nasıl sahici bir işkenceye dönüştüğünü görmek mümkün.

Yazının başında Selim Evcı’nın “Saklı”da önceki filmlerine göre daha farklı bir dil

kullandığını belirtmiştik. “Saklı”da neredeyse önceki filmlerinin toplamından daha çok diyalog var. Üstelik yine yönetmenin önceki filmlerine göre çok doğal, seyircinin samimiyet damarını yakalayan diyaloglar.

Ali’nin sofrada komşudan gelen tatsız yemek için yaptığı ‘hani bunun ilk sahibi?’ sorgulamasını, bir Selim Evcı filminde görmek hayli şaşırtıcı. Keza Ali karakteri de yönetmenin ‘ciddi’ sinemasında rastlanmayacak kadar baskın mizaha sahip.

Bunun nedeni ise Selim Evcı’nın, karakterlerini yargılamaktan kaçınması. Özellikle karısını aldatan Ali karakterini, nefretlik koca klişesi yerine sempatik yönleriyle ele alması, yönetmenin ortada durma düsturunun göstergesi.

Evcı’nın minimal tarzından kopamadığı an

ise filmin finali. Açık uçlu final ile saklı duygularla yüzleşme halinin sözle değil de görüntüyle vurgulanmanın daha anlamlı olacağını işaret ediyor. Lakin filmin geneli ile finali arasında doku uyumsuzluğu da hissedilmiyor değil.

Filmin oyuncu kadrosu gayet başarılı. Settar Tanrıöğen, meslektaşlarından epeyce rol çalıyor; yer yer başroldeymişçesine ağırlığını hissettiriyor. Türkü Turan zor rolünün altından kolayca kalkarken İlhan Şeşen de beyazperdeyi özlediğini vurgularcasına parlak bir performans çıkarıyor.

Selim Evcı’nın yenilediği sinema dili.

Final, ‘kapalı uçlu’ olabilirmiş.

**“MUSTANG”DE ÇİĞ
BİR SEMBOLİZMLE
ANLATILAN BEKARET
KONTROLÜ
SAÇMALIĞININ
“SAKLI”DA NASIL
SAHİCİ BİR İŞKENCEYE
DÖNÜŞTÜĞÜNÜ
GÖRMEK MÜMKÜN.**

AVCI: KIŞ SAVAŞI

HOLLYWOOD-KONU SIKINTISINDAN OLSA GEREK-KARAKTERLERİ, ZAMANLARI, MASALLARI ÖYLESİNE birbirine karıştırmaya başladı ki, dönemin çocukları 'Kırmızı Başlıklı Kız'ın Elf diyarında yaşadığını, 'Hansel ve Gretel'in ise Marvel kahramanı olduğunu sanıyor olabilirler!

Kelt efsaneleriyle modern zamanların çocuk yüküleri birleşiyor, süper kahramanlar aynı hikayede bir araya geliyor, 'Yüzüklerin Efendisi' evreninin içinde birden 'Uyuyan Güzel' peydah oluyor. Bu söylenenler içerisinde henüz gerçekleşmemiş şeylerin olması, gerçekleşmeyecekleri anlamına gelmiyor. Yakındır.

İşte 'hikayeleri modern hale getirelim' türü işlerden birisi olan 2012 tarihli "Pamuk Prenses Ve Avcı" (Snow White And The Huntsman) gişede hatırı sayılır bir başarı elde edince devam filmi çekmek de farz olmuş yapımcılar için. İlk filmde, kötü kalpli Kraliçe Ravenna, sihirli aynasının karşısına geçip "Ayna ayna söyle bana. Benden daha güzeli var mı bu dünyada" diye sorduğunda okkalı bir cevap alıyordu. Pamuk Prenses ondan daha güzeldi ve yakında kraliçe olacaktı.

İşte biz bir yandan "Thor"da tespih gibi salladığı çekicini bırakıp eline aldığı baltaıyla önüne geleni deviren Chris Hemsworth'un canlandığı Hunstman'ı izlerken; öte yandan da düşünüyorduk; gerçekten de Kristen Stewart'ın (Pamuk Prenses) Charlize Theron'dan (kötü kalpli kraliçe) daha güzel olabileceğine inanmamız mı bekleniyor diye! Neyse işte, Pamuk Prenses tabii ki kötü kalpli kraliçeyi yeniyor ve tahta çıkıyordu nihayetinde.

Devam filmlerinin hikayesini yaratmak için iki yol vardır. Ya bir önceki hikayenin geleceğine gidersiniz ya da geçmişe dönersiniz. "Avcı: Kış Savaşı"nda ikisi de yapılıyor.

Önce, Ravenna'nın yeni tanıştığımız kız kardeşi Freya ile olan mücadelesini izliyoruz (Arada da dış sestten dinliyoruz). Ravenna kardeşinin âşık olmasını kıskanıp ona büyük kötülük edince Freya'nın içindeki yetenek ortaya çıkıyor ve her şeyi buza çevirme

kudretine sahip oluyor.

Kuzeye gidip orada kendisine bir krallık kuran Freya, çocukları toplayıp yetiştiriyor ve ordusuna alıyor. İşte bizim Avcı da bu çocuklardan birisi. Ama sevgiyi yasaklayan Freya'nın buyruğuna uymayıp Sara ile birbirlerine âşık olunca cezalandırılıyorlar.

Sonra birden yedi yıl sonraya atlıyoruz ve ilk filmin ertesinde buluyoruz kendimizi. Pamuk Prenses kraliçedir ama çok mutsuzdur. Kendisini sihirli aynaya fazla kaptırmıştır. Üstelik ayna da çalınmıştır. Avcı ve iki cüce, sihirli ayna Freya'nın eline geçmesin diye yola düşüyorlar derken olaylar karışıyor vesaire, vesaire...

Şimdi hakkını yemeyelim. Film Charlize Theron, Emily Blunt, Jessica Chastain ve Chris Hemsworth gibi isimleri bir araya getirerek hem kadınlar hem de erkekler için fazlasıyla cezbedici olmuş. Fakat bu 'dev kadro' bile filmi kurtarmaya yetmiyor.

Çünkü içinde ikna edici, merak uyandırıcı bir hikaye yok. İlk filmde Rupert Sanders'in aldığı kötü eleştirilerden sonra, bu filmin görsel efektlerini yapan Cedric Nicolas-Troyan oturtulmuş kameranın arkasına. Bunun filme ne faydası olmuş diye sorarsanız, hiç. Çünkü ilk filmde kurulan görsellik de yeterince tatmin ediciydi. Özellikle de dijital efektleri. Aynı başarının bir kez daha tekrarlandığını söyleyebiliriz.

Ama işte sonuçta bir çocuk masalını değiştiriyorsunuz ve kendinizi bu kadar ciddiye almanın gereği yok. Ciddiye alacaksanız eğer, elinizin altında iyi bir senaryo olmak zorunda. İlk filmdeki mizah eksikliğini Avcı ve Sara atışmaları, devreye girin cücelerin şirinlikleriyle bir nebze de olsa aşmış gibi görünse de, bir seyirlik olarak bile iyi bir film olamıyor "Avcı: Kış Savaşı".

Charlize Theron!

Buzlar kraliçesi fikrinin "Karlar Ülkesi"nden (Frozen) 'emanet' alındığını düşünmek istiyoruz.

ORJİNAL ADI The Huntsman:

Winter's War

YÖNETMEN Cedric Nicolas-Troyan

OYUNCULAR Chris Hemsworth,

Charlize Theron, Jessica Chastain,

Emily Blunt, Nick Frost, Rob Byron,

Sheridan Smith, Alexandra Roach

YAPIM 2016 ABD

SÜRE 114 dk.

DAĞITIM UIP

**BU 'DEV KADRO'
BİLE FİLMİ
KURTARMAYA
YETMİYOR.
ÇÜNKÜ İÇİNDE
İKNA EDİCİ,
MERAK
UYANDIRICI
BİR HİKAYE YOK.**

YOLCULUK

YÖNETMEN Mustafa Kenan Aybastı

OLYUNCULAR Cezmi Baskın,

Beran Soysal, Bedia Ener,

Ahmet Sarıcan, Dilşah Demir

YAPIM 2016 Türkiye

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Pinemart

(Bağımsız Sinema Merkezi)

**BİR GENÇİ CANLI
BOMBA OLMAYA
SÜRÜKLEYEN
KARANLIK
YOLCULUK...**

"YOLCULUK" NETAMELİ BİR KONUYU ANLATMAYA SOYUNUYOR. TÜRKİYE GİBİ OLDUKÇA SORUNLU BİR sosyo-politik ortamda, üstelik din üzerinden kullanılan insanların canlı bombaya dönüştürülme hikayesi neresinden baksanız zor. Mehmet adlı gencin sorunlu bir aile hayatı olduğunu gösteren sahnelerle açılıyor film. Mehmet'in ablası bar şarkıcısı olduğu için babası tarafından ailenin dışına itilmiş. Kurban bayramı dolayısıyla eve gelse de kovulmaktan betederiliyor. Ablayla açılan film, bize ana kahramanın o olduğunu söylüyor gibi yapsa da, abla sonra bir daha hiç gözüküyor!

Börekçi dükkanı işleten baba ve iki oğlu sürekli didişmektedirler. Çünkü bir zamanların eski alemcisi olduğunu anladığımız şimdinin koyu dindarı olan babanın baskısı ve hırçınlığı evin içinde hep terör estirmiş. Evin genç oğlu Mehmet bu huzursuz aile yapısı etkisiyle de çevresiyle bağı giderek kopuk, içine kapanık bir genç olmuş ve kendisini dine vermiş. Bir süre hem babaya hem de kendi 'duvarlarına' karşı küçük çaplı bir

başkaldırı denese de yenilecek ve onu cihatçı bir terörist yapmak isteyenlerin kucağına düşecektir.

Mehmet'in yolculuğu elbette gerçekçi ve maalesef kolaylıkla empati kurabileceğimiz bir yolculuk. Mehmet gibi gençleri anlamak mümkün. Ancak bu kolayca inanılabilir olan hikaye, önceki benzerlerinde de olduğu gibi 'inceliklerle' anlatılamıyor. İlk filmi "Devrimden Sonra"nın yönetmeni Aybastı, filmdeki ortam ve hikayeden uzak bir geçmişli olmadığını hissettiren, duyarlı ve duygusal zekası yüksek bir yönetmen belli ki.

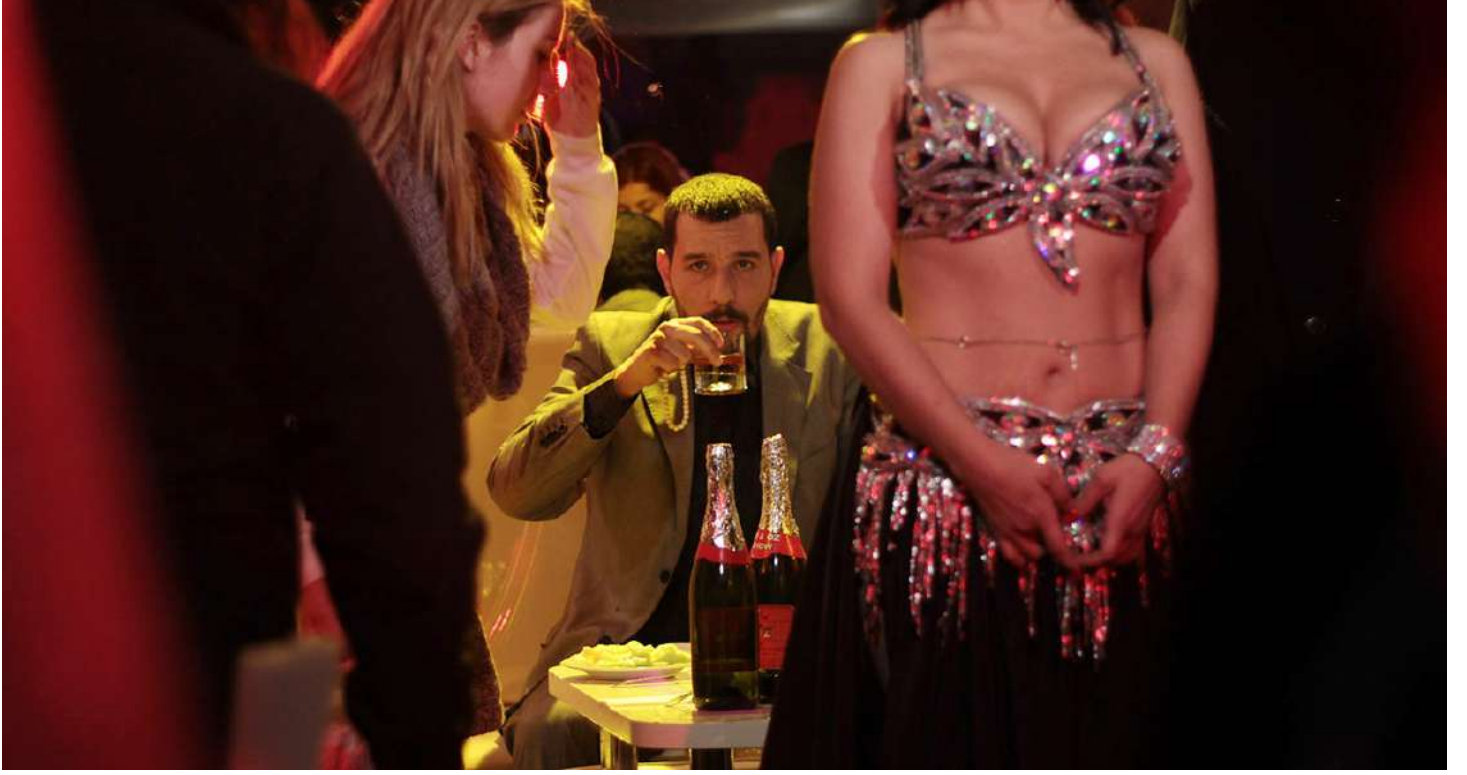
Ancak senaryo konusundaki sıkıntılarına eşlik eden demode sinema diline de bir çözüm bulması gerek. Madem ki bu zamanda böyle riskli ve ticari olması beklenmeyen bir hikaye ele alınıyor, senaryosuyla da üslubuyla da daha sivri ve cesur olunabilir, böylelikle çok daha ciddiye alınabilirdi.

Mehmet'in imam hatipli yakın arkadaşı, yaşadığı yarım yamalak aşkı gibi yan öykücükleri iyi ve sıcak detaylar.

Filmin başında da sonunda da ciddi senaryo sorunu var.

YOLA GELDİK

YÖNETMEN Haydar Işık

OYUNCULAR Ozan Dağgez,

Meral Kaplan, Orhan Aydın,

Serkan Şengül, Ferdi Kurtuldu

YAPIM 2016 Türkiye

SÜRE 92 dk.

DAĞITIM Pinema (11K Film)

**ANCAK KONUYA
TAKILMADAN ESPRİLERE
ODAKLANARAK
İZLEMeye ÇALIŞILACAK
BİR FİLM.**

VİZYONDA YERLİ FİLM PATLAMASININ BAŞLICA BİLEŞENİ HERHALDE KOMEDİ FİMLERİ. O DA BELLİ BAŞLI BİRKAÇ ALT türde toplanabilirse, suç komedileri de bir yekun tutar, daha doğrusu beceriksiz maço mafya maceraları. Böylece birçok kahraman kendisini birden bir suçun ortasında bulur, polis ve mafya peşlerine düşer, türlü beceriksizlikler, homofobik espriler, yanlış anlamalar, bolca erkek muhabbeti yaşanır... “Yola Geldik”, en bilineni “Kolpaçino” olan bu akımın son örneği.

Burada da bir benzin istasyonunda çalışan iki kafadar, şirketin parasını pavyonda yer. Patronla araları bozulunca tanımadıkları birinin arabasını çalarlar. Arabada değerli tarihi eserler vardır. Kaza yapıp tanıştıkları dolandırıcı iki kafadarla kendini uyanık sananlar ekibini tamamlarlar. Salaklar bu işten para kazanmaya çalışırken, arabanın sahibi mafya, paranın emanet edildiği mafya ve salakların patronu birbirine düşer.

Çok karakterli, takibi güç filmin anlatımı da pek başarılı değil. Zaten ancak konuya takılmadan esprilere odaklanarak izlemeye çalışılacak bir film

“Yola Geldik”. Esprilerin niteliği için olumlu bir şey söylemek güç. Komik değiller, üstüne bir de uzatılıp tekrarlanarak iyice etkisiz hale getirilmişler. Çokça yerli yersiz küfür ve cinsiyetçi-homofobik diyaloglar mevcut, Altın Bamyı adaylığı için kıyasıya yarışta öne geçebilecek kadar. Siyah karakter etrafında ırkçı şakalar da az değil. Cinsiyetçilik ve ırkçılığı buluşturan siyahlara dair espriler de bonus. Ama en talihsizi, Senegalliye “Seni Marmaris’ten bota bindiririm” şeklindeki tehdit. Finalde “Osmanlı mirasının ülkeden çıkmaması” gibisinden ucuz ajitasyona bağlanmakta şaşacak bir şey yok.

Bunların aksine, filmin belli bir seviyenin üstündeki başlıca unsuru, oyunculuk. Beceriksiz kahramanlar, komik olmaya çalışmazken daha komik, yer yer sempatik olabilmiş.

Esas oğlanların cinsiyetçi esprisine temiz bir dayakla cevap veren translar.

Bari biraz özgün olaydı.

BABALARIN BABASI

YÖNETMEN Raşit Çelikezer

OYUNCULAR Menderes Samancılar,

Ali Sürmeli, Ayhan Taş, Burak Satıbol,

İsmail Demirci, Burcu Binici,

Abidin Yerebakan

YAPIM 2016 Türkiye

SÜRE 98 dk.

DAĞITIM Mars (İyiseyirler Film)

HİKAYENİN KLİŞE YAPISINA

RAĞMEN TÜM OYUNCU

KADROSU FİLMİN MİZAHİ

YÖNÜNÜ EĞLENCELİ BİR

SEVİYEDE TUTMAYI BAŞARIYOR.

GANGSTER SİNEMASI, KENTLERİ HARACA KESEN, KENTİ ETKİ BÖLGELERİNE AYIRAN, BU BÖLGELERİ GENİŞLETMEK İÇİN kendi aralarında ya da polisle çatışan çeteleri ele alır. Bu filmler bazen bir toplumsal eleştiri özelliği de taşır. Genellikle canlı, devinimli, hızlı, gerilimi bol, kurgunun büyük önem taşıdığı filmler olarak da karşımıza çıkar. Türün en iyileri arasında hemen akla gelenler elbette "Baba" (The Godfather) serisiyle başlar, ardından "Sıkı Dostlar" (Goodfellas), "Köstebek" (The Departed), "Ateşten Kalbe Akıldan Dumana" (Lock Stock And Two Smoking Barrels) "Casino", "Bir Zamanlar Amerika'da" (Once Upon A Time In America), "Kapışma" (Snatch) ve "Carlito'nun Yolu" (Carlito's Way) ile devam eder. Mafya ve gangster filmleri denilince ilk akla gelen bu ciddi örneklerle alternatif parodiler de yok değil elbette. John Landis'in 1991 yapımı "Kızıma Dokunma" (Oscar) ve Harold Ramis'in "Anlat Bakalım" (Analyze This) bu anlamda ilk akla gelenler.

"Babaların Babası"da tüm bu filmleri kendine

referans alan ama parodisini 'mafya babaları' konsepti üzerine inşa eden bir yapım. 'Babaların Babası' Necdet, işbirliği içinde olduğu diğer küçük mafya babalarının arkasından iş çevirdiğini düşünür. Necdet, küçük çaplı bir organizasyonla bu ihaneti kendince çözmeye çalışır. Bir kadın meselesi yüzünden zaten kanlı bıçaklı olduğu Tarık'tan şüphelenen Necdet bir yandan da oğlu olduğunu öğrendiği balet Berk ile yeniden bir araya gelmeyi ve işleri ona devretmeyi planlar.

Hikayenin klşe yapısına rağmen başta Ayhan Taş ve Burak Satıbol olmak üzere tüm oyuncu kadrosu filmin mizahi yönünü oldukça eğlenceli bir seviyede tutmayı başarıyor. Televizyonlarda başarılı işlere imza atmış olan yönetmen Raşit Çelikezer işinin ehli bir yönetmen olduğunu da gösteriyor.

Tüm film boyunca Burak Satıbol'un canlandırdığı Niyazi'nin her daim kafası güzel halleri.

Ciddi rollerin usta oyuncusu Menderes Samancılar filmin mizahi yönünü yakalamak konusunda biraz geride kalıyor.

KABR-İ CİN: MÜHÜR

★
YÖNETMEN Volkan Adıyaman
UYUNCULAR Halit Karaata, Sevil Uyar,
Burcu Küçük, Orhan Milli
YAPIM 2016 Türkiye
SÜRE 105 dk.
DAĞITIM Cine Film

**YAKIN DÖNEM
Z-TİPİ KORKU
FİLMLERİMİZİN
HİÇBİRİNDE
MEZİYET YOK!**

GEÇMİŞTEKİ GEREK ABD VE AVRUPA, GEREKSE YEŞİLÇAM MENŞEİLİ Z-TİPİ FİLMLERİN BAZILARI YERLERDE SÜRÜNEN yapım kalitelerine rağmen iyi film/kötü film dikotomisi içine sığdırılamayacak nitelikteydiler. Kastım, kesinlikle ‘o kadar kötü ki iyi’ yaklaşımı değil. Kimi nadir vakalarda Ed Wood, Andy Milligan gibi ayrıksı sinemacıların kendi öznel iç dünyalarını, dertlerini, takıntılarını bu filmlere her şeye karşın yansıtmış olmalarını ya da böylesi Z-tipi auteriyel durumların olmadığı bazı diğer vakalarda ise bir tür cahil cesaretinin ve/veya çocuksu naifliğin sempatikliğini, cazibesini, hatta bazı durumlardaki gayri-ihiyari sürreal ambiyansı kastediyorum. Ancak “Kabr-i Cin: Mühür” ile yeni bir örneğini izlediğimiz yakın dönem Z-tipi korku filmlerimizin hiçbirinde böylesi meziyetler yok (belki bir tek “Mühürlü Köşk”te Sibel Gökçe’nin görüldüğü sahnelerdeki tuhaflığı biraz ayrı tutabiliriz).

Film, eski çağların Mısır’ında geçen ve ilkokul temsili görünümündeki bazı sahnelerin eşliğinde anlatıcı bir üst sesin cinler ve insanlar arasındaki

ilişkilerin başlangıcına ve bu iki tür arasındaki ‘sınırın’ korunması için görevlendirilmiş birtakım seçilmişlere dair izleyicilere bilgi vermesiyle açılıyor. Daha sonra günümüzde iki genç, tekerlekli sandalyede oturan bir adamdan o yöredeki bazı kayıp vakalarına dair bildiklerini anlatmasını istiyorlar ve 1915’te geçen bir öykü izlemeye başlıyoruz. Film boyunca günümüze daha yakın bir geçmişte geçen bir-iki öykü daha arada sırada perdeye geliyor. Bu öykülerin ne birbiriyle bağlantısı tam anlaşılabilir, ne de kendi içlerinde anlamlı bir bütünlük taşıyorlar.

Uzun lafın kısısı, kötü oyunculuklar ile malul olmak bir yana adeta elinde senaryo olmayan bir kişi tarafından idareten, ‘olduğu kadar’ kurgulanmış gibi görünen bir film oynuyor ülkenin toplam 107 sinema salonunda...

Fragmanı.

Kapanış jeneriğindeki yazım hataları.

KUZULAR KURLARA KARŞI

ORIJINAL ADI Volki I Ovtsty.

Beezumnoe Prevrashchenie

YÖNETMENLER Andrey Galat,

Maxim Volkov

SESLENDİRENLER Tom Felton,

Ross Marquand, China Anne McClain

YAPIM 2016 Rusya **SÜRE** 93 dk.

DAĞITIM Bir Film

**“BU FİLM ÇOCUKLAR
KADAR YETİŞKİNLERE DE
HİTAP EDİYOR” KLİŞESİNİ
BU FİLM İÇİN
KULLANMAK ZOR.**

A NİMASYON PİYASASI ARTIK DÜNYADA KIZIŞMIŞ DURUMDA. “KUZULAR KURLARA KARŞI”, RUSYA’DAN GELEN BİR ÖRNEK olarak artık her ülkenin teknik olarak birbirlerine yakın işler yapabileceğinin kanıtı. İş öyle bir noktaya geldi ki, mesele artık öykünün özgünlüğünde, anlatım biçiminin yaratıcılığında bitiyor.

“Kuzular Kurtlara Karşı” ilk elde hoş bir çıkış noktası yakalamış. Bir kurdun bir koça dönüşmesi ve hemen ardından onların dünyasına girmesiyle animasyonların çok sevdiği empati, fedakarlık, yardımseverlik gibi temalara değiniyor. Bu yanıyla pek bir sıkıntısı olduğunu söylemek zor ama son dönem animasyonlar için söylenen “Bu film çocuklar kadar yetişkinlere de hitap ediyor” klişesini bu film için kullanmak zor.

Kahramanımız Gri bir türlü olgunlaşamamış bir kurttur. Sevgilisi Bianca ondan evlilik teklifi beklerken, onun aklı fikri hâlâ şakalarda, komikliklerdedir. Ait olduğu kurt klanının başındaki Magra artık liderliği daha genç bir kurda bırakmak istediğini açıklar. Onun

koltuğunda gözü olan kişi ise ağgözlü ve acımasız Ragear’dan başkası değildir. Gri bir gün bir tavşan büyücünün ikram ettiği sihirli iksiri içip ertesi sabah gözünü koç olarak açar. Artık besin zincirinin karşı tarafındadır! Fakat kuzuları da tanıdıkça aslında onların ne kadar iyi canlılar olduğunu görür.

Film kendisini izletiyor mu dersiniz izletiyor. Ne var ki, finalde kuzular ile kurtlar arasındaki savaşa kadar öykünün ritmi inişli çıkışlı bir seyir izliyor. Kurtların kuzulara neden daha önce saldırmadıkları gibi mantık hatalarını hadi bir kalemde geçelim.

Gri’nin yaşadıkları filmin vermek istediği mesajı başarıyla iletiyor iletmesine ama film o özgün çıkış noktasının arkasını aynı özgünlükte getirmeye çalışırken sık sık tökezliyor.

Animasyon pazarında Rusya’nın da bir miktar bile olsa söz sahibi olması iyi.

Kurtlarla kuzuların bile sonunda anlaşabildikleri bir dünyadan hayatın gerçeklerine dönmek acı.

KÜÇÜK KRAL

ORJİNAL ADI Der Kleine König Macius - Der Film (Little King Macius)

YÖNETMEN Sandor Jesse

SESLENDİRENLER Paul Falk, Otto Sander, Jamie Lee Blank, Till Kundraun

YAPIM 2007 Fransa-Almanya-Polonya

SÜRE 83 dk.

DAĞITIM Özen Film

ÇOCUK İZLEYİCİLER İÇİN
BİÇİLMİŞ KAFTAN "KÜÇÜK
KRAL". ANLATTIĞI HİKAYENİN
NAİFLİĞİ ELBETTE Kİ
KÜÇÜKLERİ YAKALAR.

KÜÇÜK KRAL" 2007 YAPIMI OLMASINA RAĞMEN, NİHAyet 23 NİSAN HAFTASINDA, GEÇ DE OLSA BİZDE DE GÖSTERİM ŞANSI bulmuş Almanya, Polonya ve Fransa ortak yapımı bir çizgi film. Aslında film 1878 ve 1942 yılları arasında yaşamış, ilk olarak "Bugün Mutsuz Bir Hafta" adlı çocuk masalı ile tanınan Polonyalı yazar Janusz Korczak'ın bir hikayesinden esinlenilerek yaratılmış. Gerçek adı Henryk Goldszmit olan Musevi yazar, 1942 yılında bakımını üstlendiği 200 öksüz Yahudi çocuğuyla birlikte, meşhur Alman toplama kampı Treblinka'da yok edilmiş bir yazar olarak biliniyor.

Mutlu bir çocuk olan ve babasıyla vakit geçirmekten keyif alan küçük Marcus, ayrıca bir prensdir ve babasının yönettiği krallığın da gelecekteki tek mirasçısıdır. Ancak beklenmedik bir şekilde babası ölen Marcus, yaşının da çok küçük olması yüzünden bu ağır sorumluluğu başlarda kaldıramaz. Zaten krallığı ele geçirmek için kenarda bekleyen kötü general ise orduyu Marcus'a karşı kullanmaktan çekinmez ve

darbesini yapar. Ancak küçük Marcus, arkadaşlarının da yardımıyla kendi meclisini kurar ve kararlar almaya başlar. Yetişkinlerin yaptığı işlerle çocukların yaptıklarını değiştirir. Artık çocuklar yetişkinlerin yaptığı tüm işleri kendileri yapacak yetişkinler ise okula gidecektir. Bu sırada savaş tehdidiyle karşı karşıya kalan küçük Kral Marcus, arkadaşlarının zekice desteğiyle bu tehlikeyi de savuşturacak çareler bulur.

Çocuk izleyiciler için biçilmiş kaftan "Küçük Kral". Anlattığı hikayenin naifliği elbette ki küçükleri yakalar ama hikayenin temelinde yatan iyi ile kötünün savaşı sadece küçük izleyiciler için değil yetişkinler için de evrensel bir dile sahip. Film ayrıca 2007'de Belçika'da gerçekleşen ünlü Anima Festivali ödüllü.

Türkçe seslendirmesi.

Matrix'ten öykünülen ajan karakteri fazlasıyla yapıstırma.

DÜNYA KİTLE İLETİŞİMİ
ARAŞTIRMA VAKFI

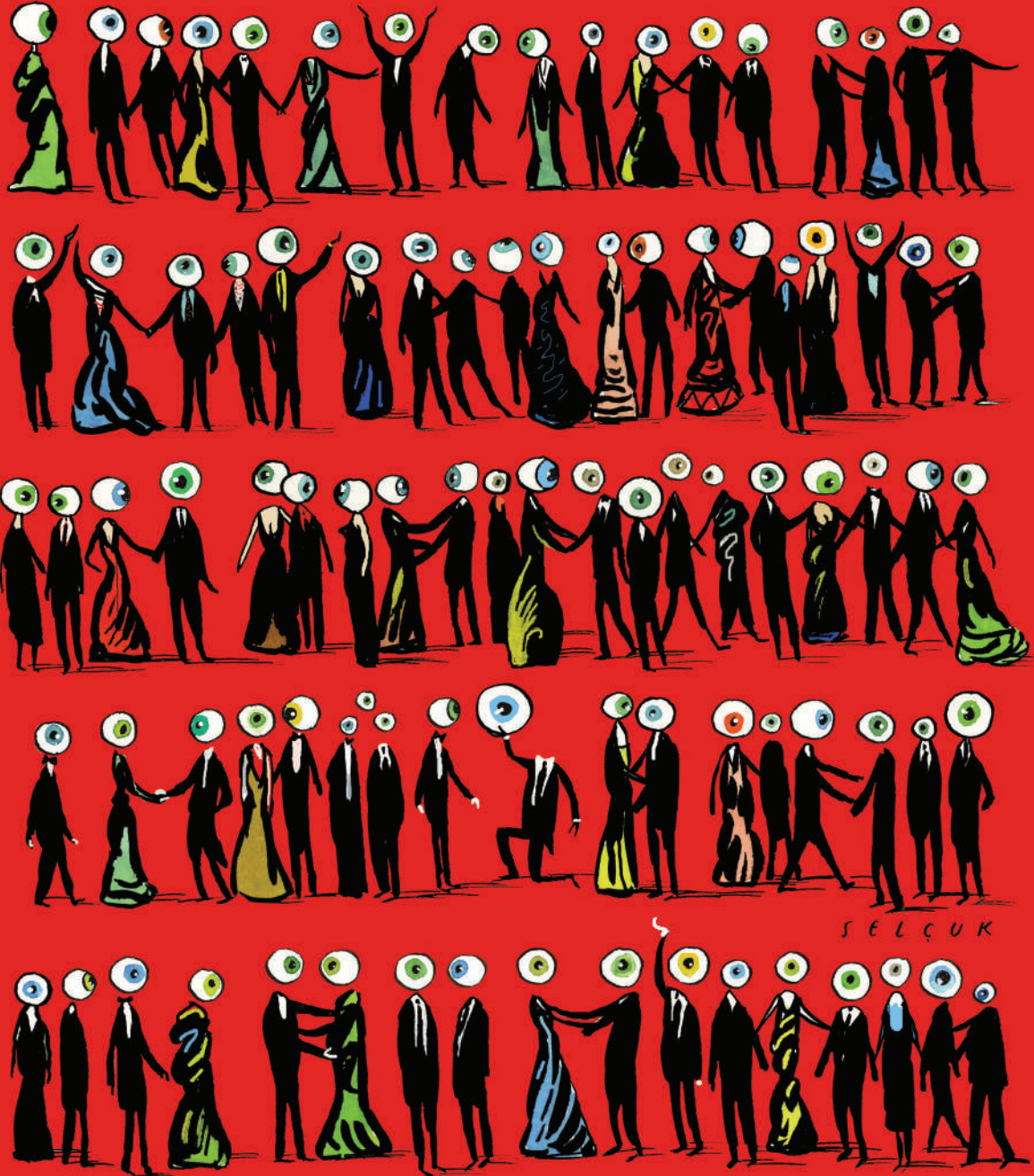
filmfestankara.org.tr

Ana Sponsor

27. ANKARA ULUSLARARASI FİLM FESTİVALI

27th ANKARA INTERNATIONAL FILM FESTIVAL
28 NİSAN-8 MAYIS / 28 APRIL-8 MAY 2016

©Selçuk Demirel, 2015 Paris

Arka Pencere'nin katkılarıyla

STROBE KAMpanya

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://raney.org>

AVCI: KIŞ SAVAŞI

BABALARIN BABASI

KOR

SAKLI

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
AVCI: KIŞ SAVAŞI / THE HUNTSMAN: WINTER'S WAR	★★			★★	★	★★	
BABALARIN BABASI	★★★★						
KABR-I CİN: MÜHÜR							
KOR			★★★★	★★★★			
KRAL İÇİN HOLOGRAM / A HOLOGRAM FOR THE KING				★★★★	★★		
KUZULAR KURLARA KARŞI / VOLKI I OVTSKY...							★
KÜÇÜK KRAL / DER KLEINE KÖNIG MACIUS - DER FILM	★★						
SAKLI		★★		★★★★		★★★★	
YOLA GELDİK				★★			
YOLCULUK				★★	★★		
ATEŞ	★						
BATMAN V SUPERMAN: ADALETİN ŞAFAĞI	★★	★★★★	★	★★	★★	★★	★★
BEKAR YAŞAM KILAVUZU / HOW TO BE SINGLE	★★			★★	★★		
CLOVERFIELD YOLU NO: 10 / 10 CLOVERFIELD LANE				★★★★			★★
HEIDI	★★		★★★★				
KAPININ DİĞER TARAĞI / THE OTHER SIDE OF THE DOOR	★★						
KAR KORSANLARI		★★★★★	★★	★★★★		★★★★	
ORMAN ÇOCUĞU / THE JUNGLE BOOK				★★★★★	★★★★		
ÖLÜM EMRİ / EYE IN THE SKY	★★★★			★★★★★			
ÖLÜM TRENİ / BACKTRACK	★★★★		★★	★★			
SUÇ/LU / CRIMINAL							★★
TOZ BEZİ		★★	★★★★	★★★★★			
YEMEKTEYDİK VE KARAR VERDİM			★★	★	★★	★★	
YENİDEN BAŞLA / DEMOLITION				★★★★	★★★★		★★
ZOOLANDER 2							★★

GİZEMLİ ADA

1970'lerin en ayıksı filmlerinden biri olan "Gizemli Ada" (**The Wicker Man, 1973**), bir korku filmi intibayı uyandırır da esasen iki farklı dini inancı 'acımasızca çatıştıran', baştan sona bir '**polis soruşturması**' şeklinde ilerleyen bir gerilimdir. Edward Woodward'a Christopher Lee ve 'en özel hali'yle **Britt Ekland**'ın eşlik ettiği yapıt, zaman içerisinde külte dönüşür. Nicolas Cage'li 2006 yapımı yeniden çevrimi "Lanetli Ada" ise tam bir düş kırıklığıdır!

BİR ARA 'ÇÖPE GİDEN KUTULAR'IN KARIŞMASI SONUCU NEREDEYSE TAMAMEN YOK OLMA TEHLİKESİ ATLATAN VE ŞU AN PİYASADA BİRİ 'SİNEMA' VERSİYONU, DİĞER İKİSİ SONRADAN BULUNAN PARÇALARIN EKLENMESİYLE 'UZATILMIŞ' VERSİYONLARI OLMAK ÜZERE ÜÇ AYRI HALİ BULUNAN "GİZEMLİ ADA", BU SEBEPTEN İKİ FARKLI 'AÇILIŞ'A sahip. Kısa versiyonda, Edward Woodward'ın canlandırdığı Çavuş Howie, kısa bir kilise sahnesinden sonra hemen pırpır uçağına atlayıp adaya gelirken, uzun versiyonda Howie'nin ne kadar dindar olduğunu daha net görürüz. Dini inancından ötürü, ömrü boyunca hiçbir kadınla cinsel ilişki yaşamamış olan Howie, polis arkadaşları arasında da bu yüzden alay konusudur.

Howie'yi bu uzak, gizemli İskoç adasına getiren şey, tuhaf bir ihbardır. Rowan Morrison adlı bir genç kız ortadan kaybolmuştur. Howie, mülkiyeti de kendisine ait olup orada yaşayan Lord Summerisle'in bu 'özel arazi'sine zorla da olsa ayak basar. Ada sakinleri onu hiç hoş karşılamaz. Elindeki 'kayıp kız'ın fotoğrafını kime gösterse, hepsi ağız birliği etmişçesine tanımadıklarını söyler. Saatler geçip de herkesten aynı cevabı aldıkça, adeta bu adada Rowan Morrison adlı bir kızın hiçbir zaman yaşamadığı sonucuna ulaşır.

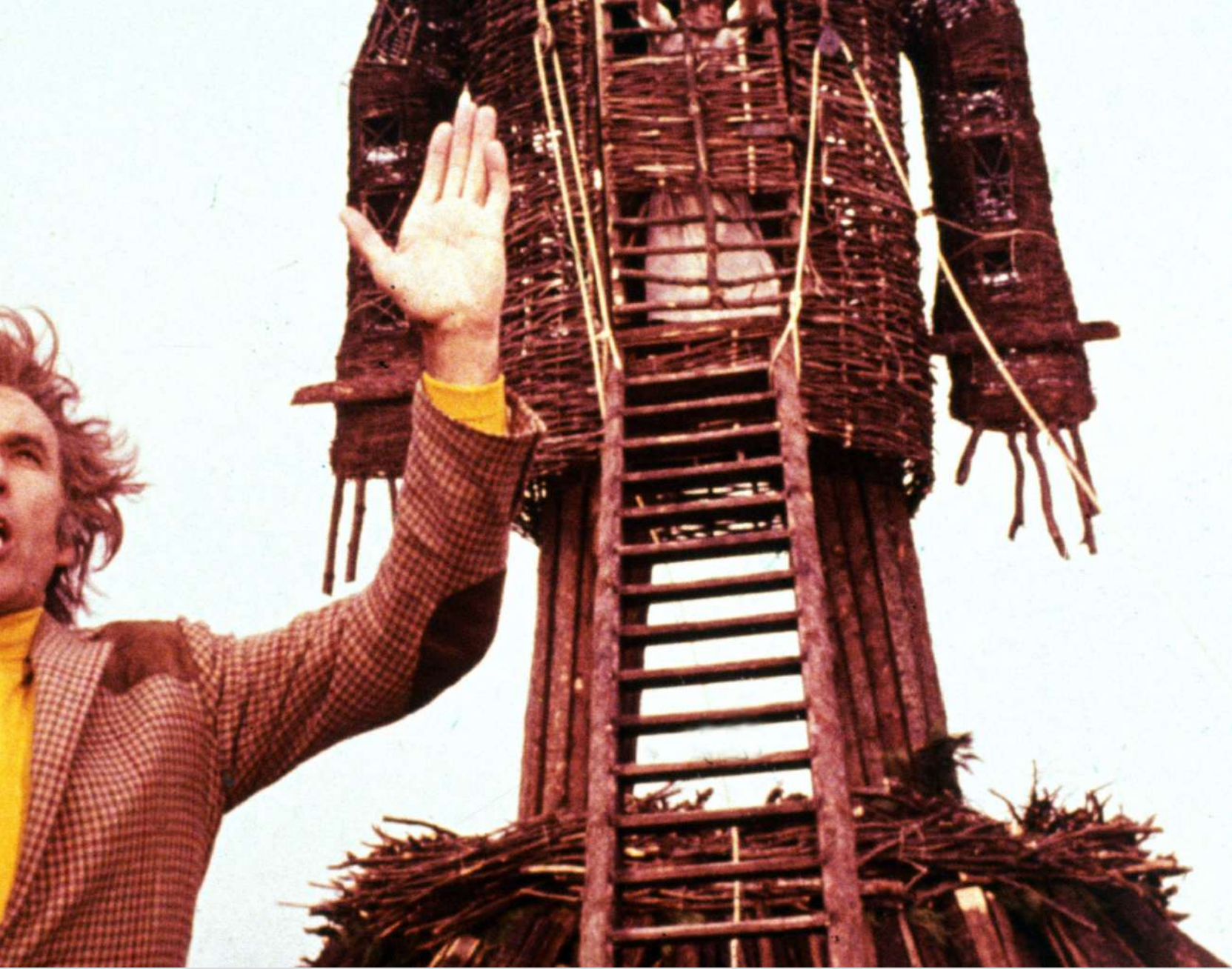
Öte yandan girdiği her mekan, rastladığı her insan ona garip gelir. Hristiyanlık inancını tümünden reddeden, ölüm lafını ağzına almayan,

öldükten sonra bu dünyada başka varlıklara dönüşüldüğüne inanan, ortalık yerde özgürce seks yapan, çocuklara okulda rahatlıkla cinsel dersler veren bu küçük cemiyetin 'paganizme' inandıklarını fark eder. Var olan tek kilise harabeye dönmüş, adalılar, dünyanın kadim doğa dinlerine uzanan spiritüel yaşam tarzını benimsemiştir. Lord Summerisle'in adını taşıyan adada genç bir kızın kaybolması ve kimsenin onu tanınamaması Howie'yi iškillendirirken, bir süre sonra belki de ölmemiş olabileceğine inanmaya başlar...

Sürprizini finale saklayan "Gizemli Ada", 70'li yılların en fantastik ve aynı zamanda dinsel açıdan bakıldığında en 'cesur' filmlerinden biri. Paganizme inananlarla, koyu Hristiyan Howie'nin sözlü çatışma anlarında herkes tarafından kolay yenilip yutulmayacak tartışmalara yer veren yapıt, örneğin kutsal kitaplarda bahsedilen 'ölümden sonra yaşam, cennet vs.' gibi kavramların doğru olması halinde, inananların neden ölümden korktuklarını, ölümlerin arkasından ağladıklarını dahi sorguluyor. Seyirci olarak, tüm olan biteni Howie'yle birlikte anlamaya çalışırken içine girdiğimiz tekinsiz atmosferin de yeri geldiğinde hayli ürkütücü olabildiğini belirtelim.

Bizde 90'ların başında "Adalet Savaşçısı" adıyla gösterilen "The Equalizer" (1985) dizisiyle hatırlayacağımız Edward Woodward zorlu

rolünün altından ustalıkla kalkarken, 'Drakula' Christopher Lee de kariyerinde bir ilke imza atıyor. Lord Summerisle rolü için para almayan aktör, görünüm olarak bambaşka bir tipe bürünürken, finale doğru şarkılara eşlik edip, ritüel esnasında hafiften dans bile ediyor.

Tabii filmin asıl unutulmazı, güzelliğiyle nefes kesen Britt Ekland. Han odasındaki çırılçıplak dans sahnesiyle hafızalara kazanan Ekland'ın sette sadece üstünün çıplak görünmesine izin verdiğini, bütün vücudunun arkadan görüldüğü yerlerde kendisinin haberi olmadan 'dublör' kullanıldığını da ekleyelim.

Her ne kadar Howie'nin ağzından asıl doğru inancın 'hak dinler' (Hristiyanlık) olduğu sıkça söylene de, öte yandan paganların bakış açısını da ortaya koyan film, neticede elbette ada sakinlerini 'sapkın' insanlar şeklinde bize yansıtıyor. Özgür seksi, açık saçık konuşmayı, hatta insan öldürmeyi bile 'normal karşılayan' pagan inançlarının karşısında, ne yazık ki 'hak dinler' olarak bilinen inanışların da bu tür sapmalar yaşayabildiğini dillendirmiyor. (Bakınız; engizisyon mahkemeleri, çocuk tacizleri, din uğruna öldürmeler vs.)

Spoiler vermek gibi olacak ama; 1989'da bir devam filmi gündeme geliyor. Anthony Shaffer'ın yazdığı tretman, orijinal filminden daha fantastik öğeler içeriyor. Özel efektlerin daha bol kullanılması

planlanan film, 1973'te hikayenin bittiği yerden başlıyor. Howie ölümden kurtarıldıktan sonra Lord Summerisle ve pagan takipçilerini adaletle teslim ediyor. Bu da eski tanrıların öfkesine sebep oluyor, öyküye ateş saçan ejderhalar vs. giriyor... Lakin Shaffer'ın 'devam filmi', kağıt üzerinde kalıyor. Bunun en büyük sebeplerinden biri, yönetmen Robin Hardy'nin fikri beğenmemesi, bir de iki film arasında 16 yıllık zaman farkından ötürü oyuncuların yaşlanmış olması...

Derken 2006'da Neil LaBute, bir rimeye imza atar. Bizde "Lanetli Ada" adıyla vizyona giren film, Nicolas Cage, Ellen Burstyn, Leelee Sobieski gibi ünlü oyunculara, 40 milyon dolarlık hatırı sayılır bir bütçeye sahiptir. Ancak Hollywood bu ya, illa bir şeyleri düzeltmek isterken mahvedecek: orijinal öykü tuhaf ve anlamsız eklemelerle çorbaya döner. Soruşturma için adaya gelen polis memuru Nicolas Cage, ihbarı adada yaşayan eski sevgilisinden alır, kaybolan kız da aslında varlığından haberdar olmadığı kendi kızıdır.

Asıl filme dönersek... Bugün halen aynı ilgiyle izlenebilen ve müzikleri anında kulakta yer eden "Gizemli Ada"nın yönetmeni Robin Hardy tarafından, 2011'de "The Wicker Tree" adıyla bir 'ara' filmin çekildiğini ve şu sıralar "The Wrath Of The Gods" adlı, üçlemeyi tamamlayacak bir projenin gündemde olduğunu belirtelim.

DOODLEBUG

Christopher Nolan'ın henüz Londra'da edebiyat öğrencisiyken çektiği **"Doodlebug"**, yönetmenin zaman içinde zaman, rüya içinde rüya karmaşasının ön dalgası kıvamında bir film. Film, bir oda içerisindeki bir adamın bir 'şey'i yakalamaya çalışmasıyla başlıyor.

YÖNETMEN Christopher Nolan
YAPIM 1997 İngiltere
SÜRE 3 dk.

CHRISTOPHER NOLAN'IN İLK FİLMİ OLAN 3 DAKİKALIK "DOODLEBUG", YÖNETMENİN İLERİDEKİ FİLMOGRAFİSİNİN SINYALLERİNİ BİR HAYLI muştulayan bir yapım. "Doodlebug" bir oda içerisindeki adamın, bir 'şey'i yakalamaya çalışmasıyla başlıyor. Siyah-beyaz olan filmdeki adam, bir o yana bir bu yana giden şeyin peşinden koşturmakta, üzerine atlamakta ve sürekli olarak kendisini oradan oraya fırlatmaktadır. İzleyiciye ilk bakışta böcek kovalıyormuş gibi görünen adam, aslında kendisini (daha küçük halini) kovalıyordur.

Christopher Nolan'ın henüz Londra'da edebiyat öğrencisiyken çektiği "Doodlebug", yönetmenin zaman içinde zaman, rüya içinde rüya karmaşasının ön dalgası kıvamında bir film. Kendisini kovalayıp üzerine terlikle vuran adamın aslında bir dakika sonraki karede aynı 'anı' yaşayacak olması "Nolan'ın kodları" diyebileceğimiz 'matruşka' tarzı iç içe anlatımının çarpıcı bir örneği. Kamera, ardı ardına

yükselen bu adamı sonsuza uzanan ayna misali beyazperdeye aktarıyor. Bu anlatım ileride yönetmenin bir nevi imzası haline dönüşüyor.

Zamanın sonsuz düzlemde tekrarlanması ya da "Yıldızlararası"ndaki (Interstellar) gibi Cooper'ın kara deliğe girdikten sonra geçtiği beşinci boyutta, zamanın tekrarlanadurduğuna tanıklık etmesi ve kızının bir hayalet tarafından yapıldığına inandığı, kütüphanesindeki kitapların düşme nedeninin aslında kendisi olması gibi... Christopher Nolan, "Doodlebug"da bize Cooper'ın beşinci boyutta her şeyin yeniden yeniden yaşandığını gördüğü kara deliğin içinden bir kesiti, sinema kariyerinin ta en başında, 3 dakikaya sığdırarak veriyor.

Yönetmene bu ilk sinema deneyiminde, ilk uzun metrajı "Takip" (Following) başrolünde oynayan ve "Batman Başlıyor" (Batman Begins) da kadrosunda olan Jeremy Theobald eşlik ediyor.

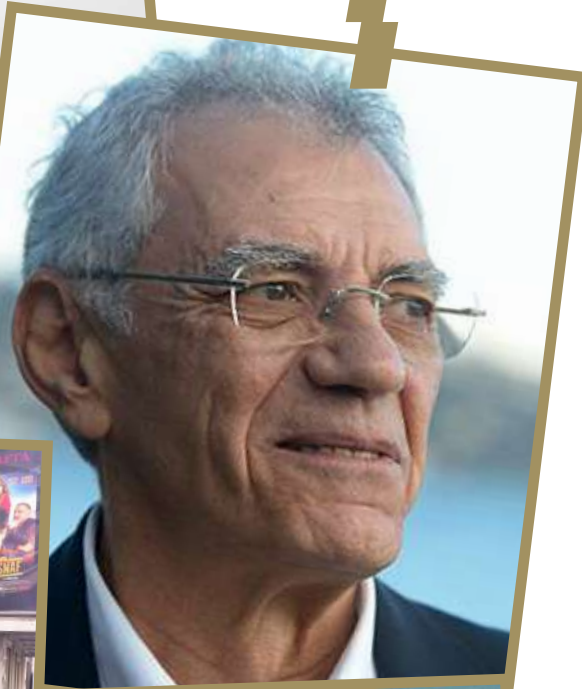
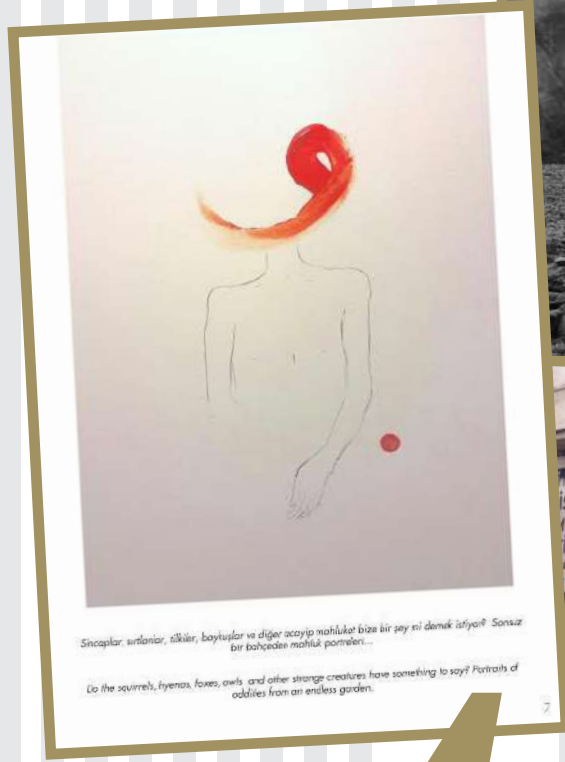
SAYGIYLA ANIYORUZ...

ATTILA ÖZDEMİROĞLU

1943 - 2016

5

1

4

3

2

1- MUHSİN BEY ÖKSÜZ KALDI!

“Muhsin Bey”i “Muhsin Bey” yapan biraz da Attila Özdemiroğlu imzalı o muhteşem müziğidir. Birçok unutulmaz filmin müziğine imza attı ama galiba “Muhsin Bey”de yaratıcılığı zirveye çıktı. Ya da bize öyle geliyor. Bize sunduğun o nice beste ve film müzikleri için çok teşekkürler Attila Bey!

2- CANNES'A "ALBÜM"LE GİDİYORUZ

Cannes Film Festivali'nde belki ana yarışmada filmimiz yok ama Mehmet Can Mertoğlu'nun ilk uzun metraj filmi “Albüm” Eleştirmenler Haftası bölümüne seçildi. Bir yönetmenin ilk filmiyle böylesi prestijli bir bölüme seçilmesi kolay iş değil. “Albüm”e emeği geçen herkesi tebrik ederiz.

3- FESTİVALDE 90 BİN SEYİRCİ

35. Uluslararası İstanbul Film Festivali'ni bu yıl yaklaşık 90 bin seyirci takip etmiş. Son yıllarda 150 bin sınırına dayanmıştı. Memleketin haleti ruhiyesinin, Taksim'e çıkma tedirginliğinin bir sonucu gibi bu düşüş. Ama bardağın dolu tarafından bakalım. 90 bin seyirci de bu ortamda epey iyi bir rakam. Tabii festivalin bu sene 10 güne düştüğünü unutmayalım.

4- 'MAHLUKAT BAHÇESİ'NE BUYRUN!

Yönetmen Ümit Ünal'dan film haberi beklerken resim sergisi geldi. Ünal, sanat serüveninin 30. yılında, Tophane'deki yeni sanat mekanı, Boğazkesen Caddesi'ndeki Ra Binası'nda “Mahlukat Bahçesi” başlıklı sergi açtı. Sergi 15 Mayıs'a kadar sürecek.

5- 720 SAATLİK FİLM Mİ OLUR?

İsveçli yönetmen Anders Weberg'in 2020'de seyircinin karşısına getirmeyi planladığı 720 saatlik (30 gün) deneysel filmi “Ambiance”ın fragmanı yayınlandı. Fragman 7 saat 20 dakika. Film, sinemada kurguya bir meydan okuma mı yoksa kurgunun kıymetini bilmemiz için bir şans mı? Bunu 2020'de filmi izlemeyi düşünen varsa onun deneyimleri sonrası öğreneceğiz.

SAYGIYLA ANIYORUZ...

PRINCE
1958 - 2016

“BENCE BİR FILMİ SÜRÜKLEYİCİ KILAN İLK ETMEN KARAKTERLER. EĞER BUNU BAŞARIRSANIZ, FİLM DE GÖSTERİŞÇİ GÖRÜNMEZ. VERDİĞİNİZ HER ESTETİK KARAR KAHRAMANINIZLA İLGİLİ OLMALI. EĞER İŞE DE YARIYORSA, O GÖSTERİŞÇİ DUYGU PEK HİSSEDİLMEZ.”

Tom Tykwer